

Slovo k povzbuzení na středu 18. března 2020...

Biblická čtení: Dt 4,1.5-9; Ž 147; Mt 5,17-19

Milé sestry, milí bratři,

Písmo svaté, Boží slovo je pro mnohé v těchto nelehkých dnech, kdy přístup ke svátostem i možnost zakusit živé křesťanské společenství je díky situaci velmi omezený, často jedinou z výsostných přítomností Krista, která zbyla. Podobně jako všem nemocným, nemohoucím nebo uvězněným. Bůh je sice – skrze své Slovo, Syna a silou Ducha svatého – přítomen ve všem, co je a co nás obklopuje, zvláště v našich srdcích, přesto svátosti, živé společenství církve a Boží slovo jsou jeho přítomnostmi nejzvláštnějšími a nejintenzivnějšími... V nich se setkáváme s Pánem Ježíšem intenzivněji než jinde, a proto je potřebujeme.

Když však mnohým dvě z nich nyní z velké části začnou chybět, když není možné jít do kostela (anebo jen velmi omezeně) a ani se nemůžeme scházet jako obvykle, více než kdy jindy je možné se utíkat k Božímu slovu, ke stránkám Písma svatého. Můžeme je číst mnoha způsoby, ale brát si k četbě to, co se jinak ten den čte při mši svaté, může být dobrým vodítkem, jak neztratit kontakt s liturgií, s rytmem postní doby, s přípravou na Velikonoce, nyní tak specifickou...

Dnešní první čtení je z páté knihy Mojžíšovy, z Deuteronomia, z knihy Opakování Zákona. V prvních kapitolách této knihy čteme Mojžíšovu řeč, která znovu vypráví události od vyvedení z Egypta až po příchod pod horu Sinaj, kde bylo dáno Desatero. Ústřední myšlenkou dnešního krátkého úryvku je, že Bůh je lidem blízko zvláště tehdy, když ho vzývají a dodržují jeho přikázání: to už se Boží lid přesvědčil cestou z Egypta a zakusí to ještě mnohokrát po celé své následné dějiny. Bůh je lidem samozřejmě blízko pořád, je to prostě Bůh, ale je to právě vzývání, modlitba, která otevírá lidská srdce pro vnímání této blízkosti, a poslušnost Božím přikázáním, která Boží blízkost činí hmatatelnou. Modlitba i poslušnost spolu navíc úzce souvisí: modlitba vede k poslušnosti, protože otevírá srdce Boží pomoci, a poslušnost zase dává lépe vnímat Boží blízkost.

Vzývat Boha a poslouchat ho, modlit se a kráčet po Božích cestách, může a má člověk kdykoli a kdekoli, za všech okolností. Zvláště zřejmý se tento jeho krásný úkol stane ve chvílích, kdy ani nic jiného dělat nemůže. I to zažili Izraelité ve svých starozákonních dějinách vícekrát: během putování pouští, ve chvílích, kdy byl pobořen chrám, v babylonském vyhnanství. Tato období, kdy mu nezbývalo nic než modlitba a poslušnost Božímu zákonu, kdy nebyly svátky ani krásná chrámová bohoslužba, se nakonec i přes svou bolestivost stala obdobími velkého požehnání. Došlo zpravidla k velkému posunu v poznání Boha i své vlastní slabosti a potřeby Boží milosti a Božího odpuštění. Došlo k obrácení... I proto Izrael na svá „pouštní“ období tak rád vzpomínal.

V evangeliu slyšíme známé slovo ze začátku Horského kázání Pána Ježíše, že nepřišel zrušit Zákon ani Proroky, ale naplnit je: naplnit starozákonní proroctví svým příchodem a Zákon jeho smyslem, láskou k Bohu a k lidem, a dát k tomuto naplnění svou sílu, Boží milost. To dobře víme, mnohokrát jsme to slyšeli, jen to přijmout za své, činit, obrátit se...

Kéž by doba, kterou prožíváme, se nám ke skutečnému obrácení stala větší výzvou než cokoli jiného, a to jednoduše proto, že nyní obrácených bude potřeba více než kdy jindy. Boží slovo, které nám zbylo, kéž je nám k tomu Boží pomocí... A svátosti, nyní pro většinu lidí hůře dostupné než jindy, kéž se nám právě i svou menší dostupností stanou mnohem vzácnějšími, kéž Kristus v nich přítomný nám z nich mnohem jasněji zazáří a s ještě větší láskou ho přijímáme... A společenství, které nyní máme většinou zredukované jen na několik nejbližších lidí, kéž je nám oporou a radostí.